

Šiaulių Stasio Šalkauskio
gimnazijos
bendruomenės laikraštis

2013 m. gegužė Nr. 6

Šventinis tradicinis gimnazijos koncertas „DIENA, KAI NORISI DAINUOTI...“ į sceną pakvietė gražų būrį dainininkų, šokėjų, artistų bei mokinių, garsinusių gimnazijos vardą įvairiuose konkursuose ir olimpiadose. Žemiau spausdiname šių mokinių mintis. Jie pasakoja, kuo įdomūs ir naudingi mokslai, kaip konkursuose ir olimpiadose pasiekama sėkmė.

Renata Norkutė, I a (Šiaulių miesto technologijų olimpiados III vietos laimėtoja):

„Technologijų mokslas-tai sritis, kurioje gali eksperimentuoti ir bandyti įgyvendinti visas savo idėjas, panaudodamas įvairiausių technikų pagalbą, ir niekada nenusiviksi savo rezultatu. Vienaip ar kitaip pasieki tą rezultatą, kuris tave tenkina. Pirmą kartą dalyvavau miesto olimpiadoje ir nesitikėjau kažko laimėti, ėjau tiesiog išbandyti savo jėgas ir parodyti, ką moku. Olimpiados užduotis buvo pasirinktą rūbą prikelti antram gyvenimui. Reikėjo nusipiešti darbo eskizą, jį aprašyti, sugalvoti pavadinimą bei išvardinti, kokias technikas bei priemones naudojai. Visą laiką, kol dariau savo darbą, nežinojau, kas gausis, tiesiog buvo keletas idėjų ir jas stengiausi sudėti visas į vieną. Viso to rezultatas – trečioji vieta.“

Rokas Gataveckas, III c (tarptautinės vokiečių kalbos olimpiados dalyvis, respublikinės vokiečių kalbos olimpiados I vietos laimėtojas, Šiaulių miesto vokiečių kalbos olimpiados I vietos laimėtojas, tarptautinių jaunimo debatų vokiečių kalba regiono I vietos laimėtojas, „Kalbų kengūros 2013“(vokiečių kalba) - Auksinės kengūros diplomantas):

„Dalyvavau miesto, Lietuvos ir Baltijos šalių olimpiadoje. Miesto olimpiada vyko Juliaus Janonio gimnazijoje, Lietuvos olimpiada - Kėdainiuose, o Baltijos šalių olimpiada - Estijos nacionalinėje bibliotekoje Taline. Visos olimpiados truko apie 3 valandas. Miesto ir Lietuvos olimpiadų užduotys buvo panašios: teksto suvokimas, gramatikos patikrinimas, rašinys ir žodinė dalis. Baltijos šalių olimpiados užduotys skyrėsi. Buvo Vokietijos pažinimo testas, gramatinė užduotis, diktantas, teksto suvokimas, leksinės užduotys (užbaigti patarles ir paaiškinti sakinių reikšmes). Per žodinę dalį po 1 minutės pasiruošimo reikėjo vesti dialogą su kitu dalyviu bei pareklamuoti duotą daiktą. Baltijos šalių olimpiadoje neužėmiau prizinės vietos, nes dėl gautos klaidingos informacijos ruošiausi ne apie Vokietiją, o apie Baltijos šalis. Konkurentai buvo stiprūs, bet ne nenusigalimi.“

Miesto olimpiados prizas - patekimas į Lietuvos olimpiadą. Lietuvos olimpiadoje laimėjęs I vietą, gavau medalį. Taip pat džiaugiuosi 3 balais, kurie sumuosis prie stojamųjų egzaminų, ir išlošta Goethe instituto finansuojama trijų savaitinių kelionė į Vokietiją.

Dalyvaudamas ir laimėdamas tokiose olimpiadose pasijutau daug ką išmanantis ir tikrai patobulinau savo žinias. Taip pat Lietuvos ir Baltijos šalių olimpiadose suradau daug pažinčių ir keletą gerų draugų. Susipažinau su Kėdainiu miesteliu ir Talinu. Taip pat laimėjau ekskursiją į Tartu bei buvau gimnazijos koncerte pagerbtas už tai, kad garsinau jos vardą. Manau, tai buvo verta, naudinga ir šaunu.“

Gintarė Beržinskaitė, IV b (Šiaulių miesto istorijos olimpiados III vietos laimėtoja):

„Kada pradėjau domėtis istorija? Nežinau. Tai tas pats, kaip klausti, kada aš tapau savimi. Rodosi, visiškai lengvas klausimas: gimus... ar panašiai. O gal vėliau. Gal pradėjus lankyti mokyklą. O gal prieš metus. Galbūt prieš minutę, sekundę... Negaliu būti tikra. Pagaliau, ką gi reiškia domėtis? Skaityti, analizuoti? Ar tiesiog patikti? Istorija, tai ne toks dalykas, kuriame galima pradėti KAŽKĄ daryti. Istorija būna su mumis. Visą laiką. Nesvarbu, norite jūs to, ar ne. O kodėl gilinausi? Kodėl neatsisakiau? Nes man patinka žinoti. Tai turtina mane kaip asmenybę. Kiekvienas faktas, kiekviena maža smulkmena yra tas „cinkelis“, verčiantis mane judėti pirmyn, nesijausti nepilnavertiška, nesijausti nepadarius kažko, ką galėjau padaryti. Manau galėčiau atsakyti į šį klausimą trim žodžiais, taip pat sudėtais į klausiamąjį sakinį: „O kodėl ne?“

Istorija - sausas mokslas, jei neturi fantazijos ir susidomėjimo. Atrodo, kad tai tik datos, pavardės, karai... Išgirdę ar paskaitę apie tai, kaip Vokietija prisijungė Austriją 1938-aisiais, jūs galbūt pamatysite savo galvoje tokį vaizdą: Vokietijos teritorija žemėlapyje, pažymėta koku nors sutartiniu ženklu, prasiplečia pažymint ta pačia spalva ir Austriją. Ar tai įdomu? Minint šį įvykį, vien apie jį rašant dabar, aš matau žmones. Matau vokiečius, iškilmingai įžengiančius į šią šalį. Matau austrus, apmėtančius juos gėlėmis (mažai žinomas faktas, kad Austrijos anšliusas dar vadinamas „gėlių karu“). Girdžiu iškilmingą jau greit įvyksiančio Antrojo pasaulinio karo muziką, sukurtą kompozitoriaus Franco Listo. Girdžiu žmonių širdžių dūžius, pažyminčius jų prieštaringas emocijas. Jaučiu artėjančio karo įtampą. Štai, kas man įdomu. Tačiau tai nėra viskas. Gyvenimas, neslėpkime, monotoniškas. Kad ir koks spalvingas jūsų laisvalaikis, kad ir kiek grasintų Šiaurės Korėja Amerikai, daugiau nebebus milžiniškų mūšių, kuriuos įvykdė tokie didūs karvedžiai kaip Aleksandras Makedonietis ar Napoleonas Bonapartas. Daugiau nebebus armijų, žygiuojančių per šaltį tam, kad įvykdytų savo vado ambicijas. Net jeigu ir kultų koks nors karas, viskas bus sprendžiama bombomis. Nuobodžiai, politiškai... Taigi, istorija atveria akis į visiškai kitokį pasaulį. Į pasaulį, kuriame vyko įvairiausi dalykai, kokių mes niekad nepatirsime. Į pasaulį, kuriame vienas rankos judesys galėjo apspręsti, kas gyvens, o kas mirs. Į pasaulį, kuriame viskas keitėsi. Į pasaulį, kurio žmonės dabar yra virtę statistika. Ir nors nesuvokiame, kad visi jie pakeitė mūsų dabartinius gyvenimus, reikėtų bent jau atiduoti jiems pagarbą, skyrus šiek tiek laiko paskaitant ir sužinant, kad jie buvo, kad jie tikrai kažkada egzistavo. Visgi, juk ir mes kažkada virsime ta statistika...

Negaliu paneigti, kad ruošiausi šiai istorijos olimpiadai. Tai man buvo gana naujas dalykas. Istorijoje nedalyvavau nuo 7-tosios klasės (tada, beje, irgi laimėjau trečiąją vietą.) Tačiau šįsyk viskas buvo kitaip. Visados į olimpiadas eidavau parašyti to, ką žinau. Be papildomos literatūros, be valandų, praleistų prie knygų. Tiesiog manydavau, kad negalima išmokti to, ko jau nesugebėjai išmokti per tiek metų. Tačiau 12-toje klasėje sumaniau patikrinti realaus mokymosi ribas. „Pažiūrėsiu, kiek galima pasiekti vien tik konkrečiu mokymusi, nežinant nieko apie temą, kuria vyksta olimpiada“ – maniau aš. Ir štai – trečia vieta.

Gražiai atsakiusi į interviu klausimus ir pateikusi faktų apie save ir savąją istoriją, norėčiau neužmiršti ir padėkoti istorijos mokytojai Redai Veikšaitei, kuri tiek daug stengėsi, ieškojo literatūros ir padėjo pasiruošti šiai olimpiadai. Jos entuziazmas, patarimai ir pastangos įkvėpė mane pačią imtis šio eksperimento, pavadinimu „mokymasis iš naujo“.

Deividas Kairys, II c (respublikinės technologijų olimpiados dalyvis; Šiaulių miesto technologijų olimpiados I vietos laimėtojas):

„Man įdomu mokytis naujų technologijų ir jas pritaikyti savo darbuose. Jas panaudojau ir respublikinėje technologijų olimpiadoje, darydamas suspaustu oru varomą mašiną. Olimpiadoje dalyvauti paskatino mokytojas Alvidas Paškauskas.“

Laura Šerkšnytė, IV b (respublikinės matematikos olimpiados dalyvė, Šiaulių miesto matematikos olimpiados III vietos laimėtoja, Šiaulių apskrities konkurso III vietos laimėtoja; jaunųjų matematikų varžybų I vietos laimėtoja; Šiaulių miesto fizikos olimpiados II vietos laimėtoja, respublikinės fizikos olimpiados dalyvė, konkurso „Rudens godos 2012“ nominantė, mokinių fotografijos darbų parodos-konkurso „Akimirka“ laureatė):

„Matematika mokykloje, manau, pakankamai sausas reikalas. Egzaminą galima išlaikyti tikrai gerai, jei daug dirbi. Ir ne tik paskutiniaisiais metais. Man tas darbas buvo ir žemesnėse klasėse per pamokas. O olimpiadinė matematika - žavi. Ten neužtenka žinoti formules. Reikia žaisti skaičiais, raidėmis, logika. Iš tiesų, mokykloje matematika irgi gali būti pakankamai nevarginantis dalykas, jei žiūri į viską ne vartotojo akimis. Tuos pačius dalykus galima išmokti atmintinai, o galima pritaikyti žemesnių klasių žinias ir kažką atrasti. Žinoti, jog yra vienaip ar kitaip, nėra tas pats, kas žinoti, kodėl taip yra.

Fizika... Net nežinau. Manau, esu įdėjusi pakankamai daug darbo. Papildomos pamokos, kiek pamenu, nuo aštuntos klasės. Tai suteikia savitus įgūdžius. Tačiau be logikos fizikoje seksis sunkiai. Nemanau, kad įmanoma išmokti visą fiziką (nebent sėdint labai daug prie knygų). Fizikoje viskas turi analogijas. Jeigu žinai, kaip veikia visuotinė gravitacijos trauka, tikėtina, mokėsi skaičiuoti ir elektrostatinės sąveikos jėgas. Nes formulės, galima sakyti, tokios pačios, tik analogiškai pakeistos reikšmės. Pati dabar pradėjau mokytis teoriją, nes egzamine nepadės vien uždavinių sprendimas. Bet fizika man visada buvo įdomi, net jos mokymasis, nelygus mokymuisi. Tikrai negalėčiau sakyti, jog kiekvienas turi mokėti matematiką ar fiziką. Tai, žinoma, naudinga, tačiau jei neįdomu, tai virs kančia. Pati niekada per daug nesistengiau dėl dalykų, kurie man neįdomūs (tai nereiškia, kad visiškai to nesimokiau, bet mokiausi tiek, kad man tiktų įvertinimas).

Ir reikia nepamiršti paminėti mokytojų. Labai svarbus medžiagos išdėstymas. Mano nuomone, labai veiksminga, kai teorija pagrindžiama gyvenimiškais pavyzdžiais, kai mokytojams patiems įdomu tai, ką jie patys pasakoja (ir čia tikrai ne vien apie matematiką ir fiziką).

Jei viską, ką pasakiau, apibendrinčiau, manau, kad svarbiausia turėti pagrindus, gerus mokytojus ir sėkmę. Nes daug kas priklauso nuo to, ką tu matai užrašytose formulėse ar pasakytuose dalykuose. Kalbant apie egzaminus - darbas tikrai gelbėja žmones.“

Greta Jankauskytė, IV c (Šiaulių miesto kūrybos konkurso „Rudens godos 2012“ laureatė):

„Iš kur semiuosi įkvėpimo kūrybai? Turbūt atsakymas nenustebins, bet įkvėpimas ateina, iš liūdesio, blogų minčių. Dažnai matau vaizdinius, kuriuos turiu tuoj pat įtalpinti į eileraštį, todėl kartais kūriniai gimsta 4 val. ryto. Mano kūryba ir pirmieji skaitytojai buvo draugai. Anksčiau labai drovėjausi savo eilių, todėl draugai nunešė lietuvių kalbos mokytojai, kuri teigiamai jas įvertino. Perėjusi į Stasio Šalkauskio gimnaziją, apie savo kūrybą užsiminiau lietuvių kalbos mokytojai Ingai Paškūnienei, su kuria bendradarbiauome ketverius metus ir kuriai esu labai dėkinga. Taip pat mano eileraščius koreguoja satyrikas Vytautas Gasparavičius. Esu dėkinga visiems, kurie mane palaiko ir leidžia žengti aukštyn.“

Mantas Pranckaitis, IIc (respublikinės matematikos olimpiados III vietos laimėtojas, Šiaulių miesto matematikos olimpiados I vietos laimėtojas, Šiaulių apskrities konkurso II vietos laimėtojas, Jaunųjų matematikų varžybų II vietos laimėtojas; Šiaulių miesto fizikos olimpiados II vietos laimėtojas; pateko respublikiniame informatikos ir IT konkurse „Bebras“ į pirmąjį dešimtuką):

„Matematika pradėjau domėtis jau nuo darželio laikų, mano mama, 5-8 klasių matematikos - fizikos mokytoja, visada mokindavo sudėtingesnių veiksmų ir man patiko juos spręsti. Po to viskas tiesiog automatiškai susiklostė. Fizika pradėjau daugiau domėtis nuo 8 klasės, nes 7 klasėje buvo vien teorija. Šie abu mokslai turi įdomius uždavinius, kur reikia pagalvoti, apmąstyti kiekvieną žingsnį, reikalauja tikslumo. Svarbiausia savybė yra užsispyrimas - turi eiti mokytis papildomai po pamokų, suprasti tai, ką rašai.“

Vaiva Stankutė, I b (respublikinio exlibrisų konkurso III vietos laimėtoja):

„Exlibrisas - tai nedidelis grafikos piešinys, kuriame yra vaizduojama figūrinė, ornamentinė, šriftinė ar kita kompozicija, herbas, emblema ar specialus tekstas. Kaip kilo idėja respublikinio konkurso darbui? Tiesa pasakius, prieš pradėdama piešti, neturėjau jokios idėjos. Paėmiau į ranką pieštuką, nupiešiau veidą, tada delną ir puodelį, iš kurio tįško didelis šokolado lašas. Taip ir gavosi mano piešinio eskizas. Konkurse padėjo pasitikėjimas savimi, kurį man suteikė draugai, tėvai ir mokytojai, kurie gyrė mane ir mano darbus bei tikėjo mano laimėjimu.“

Aistis Godliauskas, IV c (teisinių žinių olimpiados II vietos laimėtojas):

„Teise pradėjau domėtis labai seniai. Atrodo, kad man buvo trylika metų, kai tėvai pradėjo klausinėti, kur gi norėčiau mokytis, ką norėčiau studijuoti, kokios veiklos norėčiau imtis. Šiek tiek pagalvojęs, apsvarstęs, kokia profesija tiktų mano charakterio tipui, nusprendžiau, kad artimiausia man būtų teisė, nors dar keletą kartų keičiau nuomonę. Tolimesnis mano žengtas žingsnis buvo pasirinkimas pridėti teisės pamoką prie savo mokyklos pamokų tvarkaraščio. Ši pamoka man padėjo sukaupti nemažai teisinių žinių. Per pamoką dažniausiai kalbame apie praktiškus dalykus, pavyzdžiui, kaip turi atrodyti pokalbis dėl įdarbinimo, mokomės rašyti pareiškimą, ieškinį ir kartais man jie atrodo šiek tiek nuobodūs. Kita vertus, mano teisės mokytoja, Aušra Stonytė-Margienė, suteikė man galimybę išmolti įdomesnių dalykų: siūlė man dalyvauti įvairiuose konkursuose, susijusiuose su teise, kuriems besiruošdamas turėjau galimybę daug išmolti. Paskutinėje olimpiadoje, kurioje man pasisekė laimėti antrąją vietą, susipažinau su nemažai žmonių, besidominčių teise (dauguma jų buvo dėstytojai), galėjau išklaudyti jų mintis ir išvalgas apie aktualijas teisės srityje ir man tai buvo labai įdomu. Mano nuomone, teisė, visų pirma, nėra tiesiog mokslas. Teisė yra tai, kas apibrėžia mūsų santykius su valstybės institucijomis, juridiniais bei fiziniiais asmenimis. Teisė nubrėžia tam tikras stop linijas mūsų kasdienėje veikloje, kurias peržengus gali kilti pasekmės, taigi teisė yra ne tik mokslas, bet ir neatsiejamas nuo mūsų gyvenimo dalykas, kurį turėtumėme išmanyti visi. Teisė yra ir pastovus, ir besikeičiantis mokslas. Pagrindiniai jos principai yra išlikę iš senovės Romos ir tikriausiai jie dar ilgam neišnyks. Ji yra ir besikeičianti, nes besikeičiant mūsų gyvenimo būdui, keičiasi ir taisyklės, kurias patys kuriame. Pavyzdžiui, dar visai neseniai, XX a. pradžioje moterys turėjo kur kas labiau apribotas teises ir laisves, jos net negalėjo balsuoti, o šiandien, kaip matome, jos ne tik turi tokias pat teises kaip ir stiprioji lytis, bet ir veržiasi į svarbiausius valstybių postus ir joms visai neblogai sekasi (Vokietijos kanclerė Angela Merkel pripažinta Europos stipriausia lydere). Užbaigdamas taip pat norėčiau pasakyti, kad pasirinkęs teisę susidūriau su labai daug priešiška nusiteikusių žmonių – jie visi nori mane atkalbėti, esą teisė yra viena iš neperspektyviausių dalykų, kuriuos galiu studijuoti. Manau, kad svarbiausia rinktis tai, ko iš tiesų nori, o ne tai, kas perspektyvu, nes perspektyvos gali labai greitai pasikeisti, todėl svarbiausia yra neišduoti savo norų.“

Kristina Surovec, I d (Kalbų kengūros 2013 (rusų kalba)-Auksinės kengūros diplomantė):

„Rusų kalba ne tik naudinga, nes ja gali susikalbėti daugelyje šalių, bet ir turtinga posakiais. Kad gerai mokėtum užsienio kalbą, nepadės žodžių kalimas atmintinai, galbūt, geriausia pradėti žiūrėti filmus su subtitrais, o dar geriau, kai pastoviai yra kalbinė aplinka (mano tėvai tarpusavy bendrauja rusiškai). Dalyvaudama rusų kalbos kengūroje, sužinojau daugiau naujų žodžių.“

Monika Vaitkutė, I c (regioninio raštingumo konkurso II vietos laimėtoja):

„Šių metų laimėjimas raštingumo konkurse manęs nenustebino, jau nuo šeštos klasės mane ruošė buvusi auklėtoja, lietuvių kalbos mokytoja, R.Samoškienė. Nežinau, ar tiesiog esu gabi gramatiniam dalykam (nes lygiai taip pat ir su anglų kalba), ar tiesiog mokytojų darbas buvo labai atidus. Jau turiu visų pirmų trijų vietų laimėjimus, tikiuosi, ties tuo nesustosiu☺.“

Goda Roduner, III b (tarptautinių jaunimo debatų vokiečių kalba Lietuvos finalo III vietos laimėtoja, tarptautinių jaunimo debatų vokiečių kalba regiono II vietos laimėtoja, respublikinės vokiečių kalbos olimpiados III vietos laimėtoja, Šiaulių miesto vokiečių kalbos olimpiados II vietos laimėtoja):

„Tarptautiniuose jaunimo debatuose vokiečių kalba dalyvauju jau antrus metus, todėl įgijau patirties. Manau, svarbiausia, kad pradėjau klausytis kitų. Anksčiau tai nelabai rūpėjo - turėjau savo nuomonę ir maniau, kad niekas jos neperkaltės. Nežinau, ar tai gerai, ar blogai. Išmokau iškalbingumo, pradėjau domėtis aktualiomis temomis. Labai šaunu, kad dalyvaujant debatuose, teko pakeliamti, susipažinti su žmonėmis, kurie taip pat eina per tą patį tiltą. Dabar su juoku prisimenu, kaip mes, visos finalistės, išgyvenom dėl debatų. O konkurencijos net nesijautė. Debatai moko, kaip minėjau, iškalbingumo ir išklauskymo - to labiausiai reikėtų vaikinams pasimokyti☺.“

Evaldas Kazlauskis, IV a (Dr. Juozo Kazicko Lietuvos programuotojų ir IT konkurso III vietos laimėtojas; lipduko eskizo kūrimo konkurso „Alkoholio žala jaunam organizmui“ I vietos laimėtojas):

„IT pradėjau dar ankstyvoje paauglystėje, būdamas apie 12 metų. Viskas prasidėjo nuo noro sukurti savo asmeninį mobilų tinklą. Taip mano gyvenime atsirado kodavimo, o po to ir programavimo kalbos.

Aš visada mėgau tiksluosius mokslus, nes kitaip nei socialiniai, jie reikalavimo mąstymo, o ne teksto „iškalimo“. Nuo pat pirmos klasės žinojau, kad mane gyvenime matematika bus labai reikalinga (norėjau tapti verslininku), bet vėliau atradau informatiką. Šis mokslas, kitaip nei matematika, pasižymi kūrybiškumu, gali vizualiai pamatyti savo darbą. Kiekvienas naujas IT projektas, tai naujas inžinerinis iššūkis, naujas tikslas, kurį įgyvendinus, jautiesi patobulėjęs, tai teikia man daug džiaugsmo.

Pasiekti gero rezultato reikia, visų pirma, didelio noro. Noras mus priverčia išmokti kažko naujo, daryti, judėti, tobulėti. Sudėtingiausias dalykas - išlaikyti tą norą po nesėkmių. Sėkmė konkurse = įdėtas darbas. Vienuoliktoje klasėje pradėjau spręsti brandos egzaminų, olimpiadų užduotis, domėjausi įvairiais programavimo konceptais. Per metus sukauptos žinios ir lėmė mano sėkmę.

Apie rengiamą lipduko - eskizo konkursą sužinojau iš dailės mokytojos. Grafiniu dizainu užsiimu jau gan ilgą laiko tarpą. Tai vienas iš būdų, kurio pagalba atskleidžiau savo meniškąją pusę. Noras dalyvauti - saviraiška, idėja - kilo beveik iškart. Nesaikingas alkoholio vartojimas skandina žmogų, pasiglemžia jo sielą. Būtent tai stengiausi perteikti savo sukurtame eskize.“

Puodžiūnaitė Evelina, III b (Kalbų kengūros 2013 (rusų kalba)- Auksinės kengūros diplomantė):

„Rusų kalba įdomi ir brangi, nes joje gausu skambių ir turinčių daugybę reikšmių frazių. Su šia kalba susiduriu nuo pat vaikystės, bendraujant su artimaisiais, todėl ji mano gyvenime turi didelę prasmę. Kad gerai išmoktume užsienio kalbą, reikia nuolatinio bendravimo, domėjimosi sudėtingesniais žodžiais, pasakymais, filmų žiūrėjimo ir, žinoma, noro tobulėti. Šiais laikais, kai žmonės daug

keliauja, bendradarbiauja su užsienio šalimis, mokėti bent porą užsienio kalbų yra bemaž privaloma! Dalyvavimas kalbų kengūroje man suteikė didesnio pasitikėjimo savo jėgomis, žinių apie rusų kalbos įdomius faktus, kalbos kultūrą, šiek tiek istorinio konteksto.“

Ieva Balčiūnaitė, II a, (Šiaulių apskrities I-IV klasių moksleivių matematikos olimpiados III vietos laimėtoja; Šiaulių miesto chemijos olimpiados III vietos laimėtoja):

„Kiek prisimenu save, visą laiką mėgau skaičiuoti. Pamenu, tėvelis pasisodindavo ant kelių ir mokydavo paprastų matematikos veiksmų. Galbūt todėl ir mėgstu šį dalyką. Įdomu mokytis chemijos, nes smalsu, iš ko sudarytas mūsų pasaulis ir kokios jungtys jį jungia. Be to, ruošiuosi savo gyvenimą sieti su medicina, o chemija vienas iš pagrindinių reikalingų dalykų. Daug sprendžiu, domiuosi matematika ir chemija, turiu gerus mokytojus, kurie man padeda ir paaiškina, jei ko nesuprantu. Manau, kad kiekvienas įdėdamas daug darbo gali pasiekti gerų rezultatų.“

Ieva Laurinavičiūtė, IV c (Šiaulių miesto lietuvių kalbos ir literatūros olimpiados I vietos laimėtoja, respublikinės lietuvių kalbos ir literatūros olimpiados dalyvė):

„Mokantis gimtosios kalbos, manau, svarbiausia yra sistemingumas. Svarbus ir knygų skaitymas. Knyga šiuo metu neužima labai svarbios vietos mano gyvenime, nes trūksta laiko skaityti tai, ką pati norėčiau. Ruoštis lietuvių kalbos olimpiadai padėjo mokytoja Rita Mikalauskienė.

Padėjo ir tai, kad olimpiadoje dalyvauju nebe pirmą kartą.“

Monika Martinaitytė, II a (Kalbų kengūra 2013 (rusų kalba) - Auksinės kengūros diplomantė):
 „Rusų kalba turi platų žodžių spektrą. Kad gerai išmoktum užsienio kalbą, reikia bendrauti su žmonėmis ta kalba, stengtis plėsti žodyną, žiūrėti TV laidas. Kalbų kengūra suteikė istorinių ir geografinių žinių, sužinojau daugiau naujų žodžių.“

Mokinius kalbino: Rugilė Genelytė, Evelina Jozonytė, Ugnė Janulytė.

Gimnazijos vardą taip pat garsino:

- **Justas Alksmantas, III a** (Kalbų kengūra 2013 (rusų kalba), auksinės kengūros diplomantas)
- **Tomas Baškys, IV c** (Šiaulių apskrities I-IV klasių moksleivių matematikos olimpiada III vieta;
- Dr. Juozo Kazicko Žemaitijos regiono moksleivių programuotojų ir IT konkursas II vieta)
- **Karolis Mikelinskas, IV a** (Šiaulių miesto meninio skaitymo konkursas, II vieta)
- **Kristina Mockutė, IV d** (Kalbų kengūra 2013 (rusų kalba), sidabrinės kengūros diplomantas)
- **Aistė Ripinskytė, I b** (Šiaulių miesto dailės olimpiada, III vieta)
- **Abigailė Zauraitė, I d** (laiško rašymo užsienio (rusų) kalba konkursas „Mano svajonių profesija“, I vieta)
- **Gimnazijos jaunių ir jaunučių krepšinininkų komandos** (tarpmokyklinės krepšinio varžybos „Manija“, III vieta; miesto moksleivių krepšinio lyga II vieta - jauniajai; miesto moksleivių krepšinio lyga II vieta - jaunučiai)

Paklausėme jaunučių krepšinininkų, nuo ko priklauso varžybų sėkmė. Jie atsakė, kad svarbus kiekvieno nario indėlis. Be abejo, per finalines rungtynes Viliaus Jogmino (II c) įnašas buvo taip pat svarbus☺. Apie trenerį Romą Stapulionį atsakyta vienareikšmiškai - geriausias!

- **Muzikos studijos vokalinis ansamblis** (mėgėjų meno kolektyvų ir atlikėjų festivalio „Rudens mozaika“ diplomantas; Šiaulių regiono vaikų ir jaunimo dainos konkurse „Tau, Mama“, III vieta; patriotinės dainos konkurse „Aš myliu Lietuvą“, III vieta)

SVEČIUOSE PAS VAIVĄ

mūsų gimnazijos vardą. Be abejo, muzika šių merginų gyvenime užima svarbią vietą. Dauguma merginų savo ateities specialybės su ja nežada sieti. Kolektyvo vadovė Vaiva Malinauskaitė pašmaikštavo: „Galės traukti dainas prie operacinio stalo“.

Niūroką gegužės popietę susitikome su gimnazijos Muzikos studijos vokalinio ansamblio merginomis ir jų vadove Vaiva Malinauskaite.

Kolektyvą sudaro II-IV klasių mokinės. Paklaustos, kodėl pradėjo lankyti šį ansamblį, beveik visos atsakė, kad nori praplėsti laisvalaikio veiklą, pratęsti tradiciją, garsinti

Prakalbus apie repeticijas, pašnekovės išsitarė, kad kartais jas prireikia tramdyti, bet dažniausiai kalbas ir juokus palieka po pamokų, o repeticijose rimtai dirba, kad kuo geriau pasirodytų koncertuose.

Vadovė ir merginos pasakojo, kad jų studija koncertuoja įvairiose mokyklose, bažnyčiose, festivaliuose, globos namuose, miesto šventėse. Beje, birželio pradžioje laukia Klaipėdoje vykstantis džiazo dainų festivalis „Jaunoji banga 2013“. Dainininkės, paklaustos, koks šių metų renginys buvo įsimintiniausias, choru atsakė, kad neseniai kultūros centre vykęs koncertas "Diena, kai norisi dainuoti...". Jas sužavėjo didelė scena, linksmas šurmulyš užkulisiuose. Prieš koncertus užkulisiuose merginoms būna tikrai labai smagu, užvaldo šventinė nuotaika, šioks toks nerimas, o po koncertų visos susirinkusios aptaria, kaip pavyko, kaip jautėsi. Vadovė visada palaiko ir dėkoja merginoms už įdėtas pastangas.

Paprašytos apibūdinti keliais žodžiais savo vadovę, merginos pradėjo vardinti: griežta (kai to labai reikia), linksmo būdo, nenustygstanti vietoje ir, žinoma, geriausia jų draugė.

Dėkojame kolektyvui už smagų atvirą pokalbį ir jo vadovei Vaivai, kurios dėka merginų ansamblis pelno laurus konkursuose. Taip pat perduodame KVIETIMĄ KITAIŠ MOKSLO METAIS PAPILDYTI GIMNAZIJOS CHORO GRETAS☺

Gustė Kairytė, 1 b

TEN MŪSŲ LAUKIA

Balandžio 24-oji diena kelioms mūsų gimnazijos merginoms, tam tarpe ir man, buvo tikrai įsimintina... Su pavaduotoja Irena lankėmės Šiaulių kūdikių namuose. Atvežėme dovanų, kurios labai reikalingos mažiesiems šių namų gyventojams.

Iš pradžių kūdikių namų pavaduotoja mums šiek tiek papasakojo apie viską: vaikus, veiklą, kitas įdomybes... Po to ėjome pasisvečiuoti pas vaikučius. Ten buvo taip gera! Vaikai troško, kad su jais būtumėme, žaistumėme ir tiesiog rodytume dėmesį. Kiekvieno vaiko akyse spindėjo džiaugsmas, mums būnant šalia... Po valandos pabuvimo kartu su tais mažais angelėliais buvo sunku išeiti... Atrodo, kiekvienam norėjosi padėti, kiekvieną norėjosi pasiimti kartu su savimi... Deja, tai neįmanoma, tačiau mums sakė, kad susitarus ten galima ateiti dažniau, todėl mes tikrai sugrįšime!

Ugnė Janulytė, 1a

KELIONĖ Į ŠVEDIJĄ

Mūsų gimnazija – tai ne tik pamokos, renginiai, popamokinė veikla, bet ir galimybė dalyvauti daugiašaliuose Nordplus, Comenius projektuose. Šiais metais mūsų mokykloje vyko dvišalis Nordplus projektas, kurio viena iš dalyvių buvau aš ir turėjau galimybę savaitę svečiuotis Švedijoje.

Prins Wilhelmgymnasiet gimnazija, kurioje mes svečiavomės, yra įsikūrusi Flen miestelyje. Šio miestelio didžiąją daugumą gyventojų sudaro karo pabėgėliai iš kitų šalių, tad buvome iš anksto perspėti, jog mokykloje taip pat mokosi įvairių tikėjimų bei rasių mokiniai. Tačiau susipažinę su projekto dalyviais iš Švedijos pamatėme, jog bendrą kalbą lengviau rasti su atvykėliais nei su grynakraujais švedais. Projektui artėjant prie pabaigos, visi dalyviai stipriai susidraugavo, dėl to buvo liūdna išvykti.

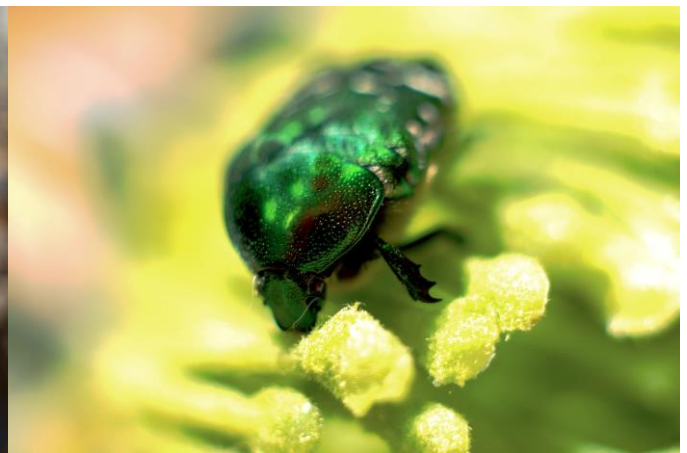
Kone didžiausią įspūdį paliko Prins Wilhelmgymnasiet mokykla. Nors tai ir kaimo mokykla, tačiau viskas joje modernu, nauja, jauku. Šviesios, šiltos spalvos sukuria malonią atmosferą Mokyklos vidus mums, lietuviams, priminė „Saulės miestą“. Išorė ne ką nusileidžia vidui: vienas

mokyklos korpusas stiklinis, kiemelis jaukus, sutvarkytas. Taip pat nustebino ir kitoks mokinių bendravimas su mokytojais - mokiniai savo mokytojus vadina vardais, neretai mokytojai prisijungia prie mokinių per pertraukas tiesiog paplepėti apie kasdieninius reikalus, pasišnečiuoti.

Nors Švedijoje lankiausi ne pirmą kartą, tačiau niekada neturėjau galimybės išvysti šios šalies žiemą. Pirmos dienos rytą plaukiant keltu, išvydome plaukiojančius vandeny ledo luitus, kalnuotas saleles – vaizdus, kuriuos Lietuvoje vargu, ar tektų pamatyti. Įspūdingai atrodė ir spygliuočiai medžiai, augantys ant kietos, akmeningos žemės.

Mainų projektai – puiki galimybė aplankyti svečias šalis, susipažinti su kitos kultūros žmonėmis. Šiame projekte patyriau daug teigiamų išpūdžių, įgijau gyvenimiškos patirties, todėl džiaugiuosi ir visiškai nesigailiu, kad jame dalyvavau.

Urtė Balčiūnaitė, 1 b

Nuotr.. **Austėjos Lanzbergaitės, 2 a**

Europa XXII a.

O buvo tada pietų pertrauka. Kaip šiandien pamenu. Daugelis darbo bendrų niekur nėjo, tačiau aš, Petras ir Antanas pasukom į kafeteriją (*kavinę-red. past.*). Taip madingai dabar vadinama ta vieta. O ten pertraukėlių metu dalija kavą ir degtinę. Pirmosios buvo galima gauti daugiau, jei su mergaitėmis gerai sutarei. Antrąja ir taip visi džiaugėsi. Net **Sajunga** ja džiaugėsi, informavo mus apie naudą ir gėrį atnešamą šio magiško skysčio. Skelbiama, kad šis gėrimas buvo šventas mūsų tolimiems, tolimiems protėviams, esą buvusi neatskiriama gyvenimo dalis. Viskuo tikiu, tik sunkoka suprasti, kaip galėjo kurtis išdavikų brolybės ir naikinti kitų džiaugsmą. Tie begėdžiai... Nusileidome laiptais žemyn ir aš profilaktiškai pažiūrėjau pro kafeterijos langelį. Į mus žvelgė privatizuotas beprotnamis. Kokia tvirtovė! Joks priešas neįsiverš! Į kairę nuo langelio kybojo pranešimas: „Gerti galima: 1. Prieš darbą. 2. Po darbo. 3. Per darbą. Vietoj darbo gerti negalima. VK”. Kas tas VK, aš taip ir nesužinojau. Su Petrioku sėdom prie šio stalo, o Antanas nuėjo atnešti gėrimų. Dabar nebepopuliaru valgyti viešoje vietoje. Dabar visi praleidžiame daug laiko kafeterijose gerdami (ar negerdami) ir kalbėdami. Antanėlis privairavo prie mūsų su padėklu. Trys puodeliai (vienas - aiškiai didesnis) kavos ir trys stiklinaitės degtinės. Petriokas ištraukė papildomą buteliuką. Puota prasidėjo. Kartą išgėrėme už nereikšmingus mūsų gyvenimo įvykius, keliskart už **Sajungą** ir nei stiklinaitės už mus. Bet kuriuo atveju, juk **Sajunga** – tai mes! Sutvarkėme savo termostatus, tad pradėjome plepėti:

- Ar girdėjot? **Sajunga** nusprendė atšvesti ilgai išlaikytą taiką ir todėl įvyks eisena. Rytojaus vakare, - pilstelėjo Petriokas.

- Žinoma, kad girdėjome, mielas kolega. Koks laisvas žmogus negirdėjo apie tokį įvykį, koks gi laisvas žmogus ten nenueis? - trūktelėjo Antanas.

Mintis apie nelaisvę **Sajungos** sudėtyje buvo beprotiška. Nepopulari. Gyvi **Sajungos** pavyzdžiai – jų pilna visur, paklausk ko nori ir sužinosi, kad nieks taip negalvoja. Antanas ištraukė kieto popieriaus lakštelį.

- Štai ta vieta, - bakstelėjo.

Pirštas paliko žymią riebalų dėmę, todėl puikiai išryškėjo pieštuku pakeverzoti du pastatai ir centrinė gatvė. Tiedu vadinosi maldos namais. Sekmadieniais ateiti į juos buvo privaloma, be to, smagu. Ten išryškėdavo visa Sajungiečių vienybė ir jėga. Kortelės apačioje lygesniu šriftu buvo užrašyta: „Priekabių nuoma. Gauk kur tinka.“

Štai ir sekmadienis! Tiesa, vakar eidamas namo pamačiau retą reginį: važiuo senųjų traukinys. Tokį jį pamatysi tik kartą per metus! Tik tada kiekvienas vagonas papuošiamas dviem rožėmis! Tai **Sajunga** dovanoja kelionę garbaus amžiaus piliečiams. Pavydžiu! Nemokamos kelionės! Juk smagu! Nors ir patiriu tokį įvykį kiekvieną sekmadienį, vis tiek norisi daugiau... Bet žinau – sulauksiu ir aš! Ir tada parodysiu visiems! Tačiau dabar tenka keliauti tik į vieną vietą... Kiekvienas Sajungietis Šventąją Dieną eina į Bažnyčią. Kartais kuris nors iš mūsų pravaikščioja, bet tik dėl labai rimtos priežasties. Tuomet pasiunčiamas tikrinamojo darbo būrys, patikrinantis ar piliečiui viskas gerai. Nuolatinis rūpestis – šių laikų vertybė!

Kuomet rengiuosi Bažnyčiai, visuomet renkuosi **mėlyną** spalvą! Ir ne aš vienas. Beveik visi ateiname apsiredę **mėlynais** drabužiais. Gražiausioji spalva. Visados! Visiems! Kitaip rengtis, šiais laikais, nepadoru, ypač einant Bažnyčion. Net draugump einant rengiamės **mėlynai!** Apsirėdžiau, patraukiau ir nuėjau durų linkui. Visuomet, visuomet pažvelgiu į mūsų Ganytoją, Draugą ir Sajungos pilietį prieš išeidamas į Bažnyčią! Kiekvienas, kuris esti populiarus pilietis, taip daro! Mano lova žemiau Jo Kryžiaus. Šį atributą dovanoja kiekvienam tik gimusiam žmogui. Dažnai tėvai tuo būna pasirūpinę prieš žmogeliui gimstant. Tai vienas iš pirmųjų dalykų, kuriuos

siūlo pirkti naujiesiems tėvams. Ypatingais atvejais šį stebuklingą daiktą parūpina pati **Sajunga**. Kaip jau sakiau – rūpestis!

Kelias nuo mano namų iki Bažnyčios netolimas. Paprastai tariusi su kaimynu eiti ten kartu. Visgi vienintelis kaimynas, o brolybė – šventa vertybė. O tarp mūsų ji ypatinga! Tai rodo mūsų bendras suoliukas. Tad ir nuėjau belstis pas jį. O jo durys – metalu kaustytos, todėl gerai skamba. Draugystės muzikai barbenant mačiau iš visur, kaip kurmius iš po žemių, lendančius žmones. Visi traukė ton pačion pusėn. Po kiek laiko jie pradėjo panešėti į aveles. Dar po kiek laiko man suskaudo kumštis! Laukiau aš savo brolelio, bet taip jis ir neatėjo... Turbūt jis jau prieky, gal net pačioj Bažnyčioj! Tai bent šaunuolis! Šįkart vienišas, su minia, traukiau Bažnyčion. Aplink mane visi sveikinosi, visi džiaugėsi. Aš – vienas iš jų! Todėl ir sveikinausi, ir džiaugiausi. Mandagumas – aukščiausioji malonybė.

Prie Bažnyčios durų, kaip visados, lėtai trūkčiojo eilės žmonių. Nors Bažnyčia didesnė už visų namus (juk ten Dievulis gyvena!), bet šitiek žmonių joks pastatas netalpina. O mūsų judėjimą lėtino ir magiško skysčio dalybos. Sajunga kiekvieną sekmadienį parūpina savo piliečiams švento gėrimo. Kiekvienas, einantis pro duris, gauna jo nemokamai. Visados džiaugėmės tokiu rūpesčiu, tokia šventybe! Tokia meilė! Jau pusiaukelėj girdisi padrikos maldos iš vidaus. Žmonės, pasišventę, smagiai kalba poterius, mūsų mylimam Dievuliui ir didingai Europai. Pusiaukelėj pradeda kai kas ir matytis. Nuo Bažnyčios stogo kabo vėliava, o joje garsūs Mikalojaus Daukšos žodžiai: „Kuri pagaliau pasaulyje yra tokia prasta ir niekinga tauta, kuri neturėtų šių trijų, lyg įgimtų dalykų: Sąjungos žemės, papročių ir kalbos?“ Sako, mylėjęs ir įsivaizdavęs Sąjungą, tokią laimingą, kaip esti dabar, jau nuo seno. Neretas iš mūsų taip užsivėpso į vėliavą, kad pamiršta butelį. Tada prižiūrėtojas be perstojo baksnojo, kol atsibundam iš savo sapno ir paimam šventybę.

Vidus, sekmadieniais ypač prikimštas, nuolatos skamba nuo besimeldžiančiųjų balsų. Didingasis pastatas dar tik sustiprina jų balsus. Tiesa, aiškiai girdėti, paprastai, neįmanoma, tačiau priešės prie vienos iš žmonių grupių gali suprasti apie ką jie meldžiasi. Beveik kiekvieno malda prasideda, kaip maldaknygėj aprašyta: „Parsiduodu Tau, Viešpatie...“. Vėliau girdime ir meilę Europai! Be jos neapsieinama! Kiekviena piliečio malda mus visus priartina prie tikrosios vienodumo ir vienybės! Kai kurie iš mūsų, tarp jų ir aš, meldžiamės vėliau. Pirmą mišų melstis gauna tik tie, kurie turi laimę arti Dievo Namų gyvent... Naudėliai! Kokia laimė tat būtų! O man tenka sėstis suolan ir laukti Kunigo... Bet – avį mini, avis čia! Štai ir Kunigas, kepurę ištiesęs, tarp suolų ir žmonių vaikšto. Ir kiekvienas žmogus jam į kepurę beria pinigą. Kitaip daryt baisiai nemandagu. Užtat už tai Kunigas apšlaksto žmones Dar Šventesniu Vandeniu! Prieina ir prie manęs jis. Ir aš įberiu pinigą. Ir jis mane tada apšlaksto. Ir aš tada laimingas. Ir visi mes tada laimingi. Prasideda ilgos ir nuostabios mišios.

Adomas Šulcas, IV e

